

NACIONALNI CENTAR ZA VANJSKO
VREDNOVANJE OBRAZOVANJA

Identifikacijska
naljepnica

PAŽLJIVO NALIJEPI

HRVATSKI JEZIK

osnovna razina

KNJIŽICA TEKSTOVA

HRV B IK-4 D-S007

HRVB.07.HR.R.K4.08

12

Hrvatski jezik

Prazna stranica

HRV B IK-4 D-S007

99

OPĆA UPUTA

U ovoj se **knjižici** nalaze tekstovi povezani sa skupinama zadataka iz **ispitne knjižice**.

Uz **prvi tekst** vezani su zadatci od 1. do 16.

Uz **drugi tekst** vezani su zadatci od 17. do 29.

Uz **treći tekst** vezani su zadatci od 30. do 45.

Uz **četvrti tekst** vezani su zadatci od 46. do 65.

Želimo Vam puno uspjeha!

Ova knjižica ima 8 stranica, od toga 2 prazne.

HRV B IK-4 D-S007

99

Hrvatski jezik

Tekstovi

S **prvim tekstom** povezana je skupina od 1. do 16. zadatka iz **ispitne knjižice** koji se nalaze na stranicama od 4. do 7.

Prvi tekst

Pjezaž I

U travi se žute cvjetovi
I zuje zlaćane pčele,
Za sjenatim onim stablima
Krupni se oblaci bijele.

I nebo se plávi visoko
Kud nečujno laste plove; —
Pod brijegom iz crvenih krovova
Podnevno zvono zove.

A dalje iza tih krovova
Zlatno se polje stere
Valovito, mirno i spokojno —
I s huma se k humu vere...

Vladimir Vidrić

HRV B IK-4 D-S007

00

Hrvatski jezik

Tekstovi

S **drugim tekstom** povezana je skupina od 17. do 29. zadatka iz **ispitne knjižice** koji se nalaze na stranicama od 8. do 11.

Drugi tekst

(...)

No treba znati da se spomenuti plemić u časovima koji su mu dokoni (a tih je u godini najviše i bilo) s tolikim žarom i slašću odavao čitanju viteških knjiga da je gotovo sasvim zaboravio na lov, dapače i na upravljanje svojim imanjem. Zaokupila ga tolika radoznalost i ludost da je poprođavao mnoge *hanege*¹ orače zemlje i kupovao viteške knjige, da ih čita, i tako ih zgrnuo u kuću koliko ih se god domogao. A od sviju mu knjiga nikoje nisu toliko po volji bile koliko one što ih je napisao slavni Feliciano de Silva,² jer jasnoća njegove proze i one zamršene rečenice njegove činile mu se biserom, pogotovu kad bi uzeo čitati ona laskanja ili izazove na megdan. (...)

Od takvih se rečenica jadnome vitezu pomuti pamet. Nabdio se on, da bi ih razumio i dokučio im smisao, što ga ne bi dosegnuo pameću ni razumio ni sam Aristotel, sve da jedino radi toga ustane iz groba. (...)

Sve u sve, tako se zapleo u svoje štivo da je čitao po cijele noći od večeri do jutra i po cijele dane od zore do mraka. I tako se njemu, od maloga spanja i mnogoga čitanja, osuši mozak i pamet mu se najposlije pomuti. Po glavi mu povrvi sve to što je u knjigama čitao, i čarolije, i kavge, borbe, izazovi, rane, udvaranja, ljubavi, nezgode i gluparije nečuvane. A uvratio je u glavu da je zgoljna istina sva ta zbrka sanjarijâ što ih je čitao, te mu na svem svijetu nije bilo pouzdanije historije. (...)

Naposljetku, kad mu je pamet već klonula, sine mu najneobičnija misao koja je ikada ikojemu luđaku sinula. (...)

Miguel de Cervantes, *Don Quijote*

¹ četvrt jutra

² španjolski pisac iz 16. st., autor viteških romana

Hrvatski jezik

Tekstovi

S **trećim tekstom** povezana je skupina od 30. do 45. zadatka iz **ispitne knjižice** koji se nalaze na stranicama od 12. do 15.

Treći tekst

(...)

Jednog takvog popodneva sjedila je Lucija blizu otvorenog prozora i gledala turobnim pogledom u mrtvu stisnutu uličicu kojom nije prolazila živa duša. Izdaleka dopirao je u uličicu žamor ljudski i vesela krika dječjih grla iz neke nedaleke ulice.

Na ulici popločenoj velikim okruglim kamenom čuli se nečiji koraci, a Lucija primakne glavu bliže k prozoru. Prama kući prolazio je ulicom mlad čovjek, odjeven u dugačkom crnom kaputu do koljena. Mladi je čovjek pogleda i pocrveni kao rak, onda skine šešir, nakloni joj se nespretno i duboko i obori oči kao zastiđeno djevojčice k zemlji.

– Tko je to? – upita Lucija Gertrudu.

– Martin Tintor, frajllice... Pa vi ga ne poznate? A kako vas on rado ima... sirota... Ta, bože moj, tko vam je pošiljao tolike pjesmice nego on? Pa to zna sav grad da je radi vas ostavio sjemenište...

– Kako se, velite, zove?

– Martin Tintor iz varoša; pa ga vi nijeste poznali?

Luciji se pred očima javi narisano prostrijeljeno srce i u njemu slova: M. T.

Dugo je stajala zamišljena; to što joj je kazala Gertruda, slagalo se s pogledom kojim ju je mladi čovjek gledao i s njegovim promijenjenim licem: jedno i drugo mogla je potpuno obnoviti pred svojim očima, jer je onaj njegov pogled što se malo prije sastao s njezinim očima bio dug, morala ga je nehotice održati poradi nesvjesnoga pitanja: – Što taj hoće? (...)

Posljednji Stipančići

HRV B IK-4 D-S007

Hrvatski jezik

Tekstovi

S **četvrtim tekstom** povezana je skupina od 46. do 65. zadatka iz **ispitne knjižice** koji se nalaze na stranicama od 16. do 20.

Četvrti tekst

(...)

LEONE, *još uvijek tiho*: Molim te, samo da ponovim neke stvari! Ja sam doputovao na tvoj lični poziv, i molim te da uvažiš da se ja smatram u tvojoj kući gostom! Konačno, ja sam mislio da nemam prava da na toj jubilarnoj dekorativnoj predstavi ne prisustvujem kao statist kad si ti već preuzeo ulogu režisera! I još nešto moram da priznam: nakon onih jedanaest godina, mala me je nostalgija pekla za svim ovim ovdje. Putujući ovamo, ja sam se nevino veselio da ću vidjeti mamin grob, Beatrice, one naše stare slike i tebe. Da! I tebe! Ali u ovoj glembajevskoj atmosferi krvi, ubojstava, samoubojstava, u ovoj nezdravoj atmosferi laži i intriga i histerije, odmah mi se javila stara moja migrena. Počela me boljeti glava od svega toga. Dozvoli mi samo da primijetim još i to: ti to ne razumiješ da nekoga može da boli glava u ovoj glembajevštini! Mi smo dvije rase, kao što si sâm rekao: Glembajevi i Daniellijevi! Mi smo – po tebi – grčki lažljivci i Venecijanci! Ti mene nisi nikada volio, jer konačno, unutar svog veltanšaunga, ti za to nisi imao nikakva razloga! I baš zato jer smo nas dvojica dvije rase, ja od početka, koliko se sjećam, ne samo da sam ti bio indiferentan nego upravo protivno: ti me nikada nisi trpio!

(...)

Miroslav Krleža, *Gospoda Glembajevi*

HRV B IK-4 D-S007

Hrvatski jezik

Prazna stranica

HRV B IK-4 D-S007

99

